

GARAI BÁLINT

A hiroszimai betonról

Itt ragadtam
kínos csend
próbállak megtörni
és ha sikerül
akkor sem lesz letisztult
csak mert a szavak a lényeggel karöltve
kerülnek ki a mondanivalóm
pedig közel van
de látod, milyen semmitmondó így
két dimenzióban, mert a szavak
mondanivaló nélkül kétdimenziósak
én is az lennék, ha nem követne folyton
egyszer megpróbáltam felkaparni
de akkor belém égett
és azóta nem mozdul
mint egy hiroszimai betonba olvadt
emberi árnyék.

Meg ami rám ragadt

„Time takes a cigarette / puts it in your mouth“

Akkor este kicsit tovább maradtam
csak mert szeretem az elkészítés utáni beszélgetéseket.
A távolság ilyenkor kedvtelen ül a járdakövön
akárcsak mi, meg ami ránk ragadt.
Azt mondtad, egyszer meghalunk, és nem lesz föld,
amit közénk temetnének.
Vannak napok, amikor az ember csak támaszkodni képes,
folytonos késztetést érez arra, hogy nekidőljön valaminek.
Akkor este én is szüntelenül támaszkodtam a buszmegállóban,
mert hideg volt, és 22:45.
Mára ez az utolsó megváltás – gondoltam.

Két évvel később ülök ugyanazon a járdakövön
egyedül, meg ami rám ragadt.
Térdeimre támaszkodva nézek magam mellé,
szabad hely sehol.
Megpróbáltam teret hagyni az időnek
úgy látom, azóta sem koptak le a sérelmeim.
Van, hogy az ember egész nap támaszkodik, de nincs
busz ami elvinné.
Pedig a távolból kisebbek a sérelmek,
és eltűnnek a késztetések.
Mert a távolban az idő velem együtt megáll a járdakőnél
elszívni egy cigarettát:
letüdőzni a sérelmeket, és kielélegezni mindazt,
ami rám ragadt.

Csontvázpart

az ágy üres
benne fekszem
mint test-ketrecben dobogó szív
kirágtam magam
és szürkületbe fulladt a naplemente
egy polychrome tengerparton
papírmadarakat hajtogatok
vízre helyezve a dagály megeszi őket
tessék
így veszik oda mindaz
amibe félttem belehajtani
pedig sikerült
és akkor csónak nélkül ébredtem
kezemben egy evezővel
vagy fordítva
vajon a szív is gyűrődik?
az enyémet félbehajtották
csak úgy fért ki a rácsokon
mint a kertbe szökött reggeli szárazság
meg a fejléc amiről lábaim lógotom
hogyan hátha valaki benéz a hajtás mögé
vagy feltör
mint egy kazettát
a minap előhívtam valamelyik filmet
és az ecet lemarta róla a fényt
nem tudom melyik volt az
de valahol bizonyára összefügg
mint az a nap amiről nem kell emlék mégis van

meg az a másik amiről kell és elvesztettem
meg a sopánkodás
meg ez a vers
hogyan nem én vagyok
csupán a szomjútság
meg egy sivatag
a namib tengerparton